

[Finansministeren]

Disse markante resultater har resulteret i en stærk vækst i *erhvervsinvesteringer og eksport*, og de har dermed sammen med de gunstige internationale konjunkturer skabt grundlag for et usædvanligt opsving i dansk økonomi, der er stærkere end i vore nabolande i Vesteuropa.

Med regeringens helhedsløsning fra marts 1985 er der taget et vigtigt skridt i retning af en yderligere forbedring af den danske konkurrenceevne. De aftalte lønrammer indebærer, at de danske lønstigninger kommer til at ligge klart under udlandets i de kommende år. Denne yderligere styrkelse af konkurrenceevnen er en afgørende forudsætning for at løse vore betalingsbalanceproblemer.

Selv om den økonomiske situation således tegner betydelig lysere, end det var tilfældet for 3 år siden, er de økonomiske balanceproblemer dog langt fra løst. Jeg sigter her specielt til underskuddet på *betalingsbalancen*, som fortsat er utilfredsstillende. Underskuddet på betalingsbalancen skønnes i 1985 at blive på 17–18 mia kr. Med den udvikling, der nu tegner sig for 2. halvår 1985, forventer regeringen en klar forbedring i 1986.

I en situation med økonomisk vækst og deraf følgende kraftig ekspansion i de importtunge erhvervsinvesteringer er et vist betalingsbalanceunderskud acceptabelt og må forventes under en sådan omstillingsproces, hvor dansk erhvervslivs fundament udbygges. Betalingsbalanceproblemet skal løses gennem en *fortsat stram udgifts- og indkomstpolitik* samt gennem de initiativer, som hidtil er taget for at *begrænse det private forbrug*. Jeg tænker her bl.a. på den bundne opsparing, som blev gennemført som led i helhedsløsningen fra marts 1985. Ligeledes vil den nu aftalte skattereform, der gør gældsætning mindre fordelagtig, yde sit bidrag til at øge opsparingen og dermed holde forbrugsefterspørgslen nede.

Det er regeringens mål, at underskuddet på betalingsbalancen skal være væk i 1988. Regeringen følger udviklingen nøje på dette område og vil gribe ind, hvis udviklingen kommer ud af kurs.

Finanslovsforslaget for 1986

En helt afgørende forudsætning for en fortsat gunstig økonomisk udvikling er, at de *offentlige udgifter holdes i ro også i de kom-*

mende år. Det fremlagte finanslovsforslag for 1986 lever op til dette krav, og forslaget viderefører dermed den *dæmpede udgiftsudvikling*, som har været kendetegnende for de tre finanslove, som hidtil er vedtaget under denne regering.

Som jeg nævnte allerede i december sidste år ved 3. behandling af finanslovsforslaget for 1985, har sigtet for regeringens arbejde med finanslovsforslaget for 1986 været at fastholde en samlet udgiftsramme på 185 mia kr., hvilket svarer til uændrede udgifter i forhold til finansloven for 1985, bortset fra pris- og lønstigninger. Denne målsætning er opfyldt med det finanslovsforslag, som jeg i dag præsenterer for folketinget.

Enkelte særlig konjunkturfølsomme poster holdes uden for de totalrammebelagte udgifter og falder derfor uden for det udgiftspolitiske måltal på 185 mia kr. Det gælder således, når faldet i arbejdsløsheden medfører *faldende dagpengeudgifter*, som fuldt ud medgår til at styrke statsfinanserne.

Det igangværende konjunkturopsving skaber i disse år betydelige overskud i kommunerne, når de kommunale udgifter og skatteprocenter holdes uændrede. Ved den gennemførte *konjunkturregulering af kommunernes økonomi* er bloktilskuddene derfor blevet nedsat svarende til kommunernes konjunkturoverskud. Også disse konjunkturreguleringer holdes uden for det udgiftspolitiske måltal for staten.

Samtidig har den stramme indkomstpolitik medført, at den *pris- og lønreserve*, som hvert år afsættes på finansloven, har kunnet *reduceres betydeligt*. Mens det i 1982 var nødvendigt at afsætte en reserve på 21 mia kr., var denne i 1985 reduceret til 9 mia kr. I 1986 sker der som følge af den seneste overenskomstløsning en yderligere kraftig nedsættelse til ca. 5 mia kr.

Alt i alt betyder dette, at de samlede nettoudgifter – dvs. de totalrammebelagte udgifter plus de nævnte konjunkturposter fra finanslov 1983 til finanslovsforslag 1986 – stiger med kun 4 mia kr. i løbende priser og lønninger, hvilket er noget *mindre end 1 pct. årligt* og væsentlig lavere end inflationstakten. Statens nettoudgifter har således i tre år i træk været fastholdt på et næsten *uændret niveau i løbende priser* og udviser i faste priser et *direkte fald*. Det er en *udgiftsstabilitet*, som vi herhjemme ikke har oplevet i mange